

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 1189

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 23 decembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 254 din 15 mai 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.025. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate privind aprobarea Planului de management pentru siturile ROSCI0246 Tinovul Luci și Rezervația 2.465 Tinovul Luci	5
3.409. — Ordin al președintelui Autorității Vamale Române pentru aprobarea Normelor privind autorizarea utilizării declarațiilor vamale simplificate, înscrierii în evidențele declarantului și vămuirii centralizate	6–10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 366 din 20 octombrie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 254

din 15 mai 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina-Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 și art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, excepție ridicată de Catrina Gaftoniuc și Liliana Teodoriu în Dosarul nr. 5.658/2/2016*/a.1.1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 612D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând referire la cele reținute în Decizia nr. 192 din 26 martie 2024.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.658/2/2016*/a.1.1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 și art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său.** Excepția a fost ridicată de Catrina Gaftoniuc și Liliana Teodoriu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de reexaminare a taxei judiciare de timbru stabilită potrivit art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarele arată, în esență, că sintagma „fără citarea părților, prin încheiere definitivă” cuprinsă în art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 aduce atingere accesului liber la justiție și folosirii căilor de atac deoarece nu există o cale de atac împotriva încheierii de respingere a cererii de reexaminare a taxei judiciare de timbru care se judecă în camera de consiliu, fără citarea părților.

6. Autoarele mai arată că art. 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, precum și ordonanța, în ansamblul său, încalcă art. 61, art. 108 și art. 115 din Constituție deoarece nu era justificată situația extraordinară și nici urgența creșterii taxelor judiciare de timbru, majorate prin textul de lege criticat de

peste 10 ori, prin comparație cu cele stabilite anterior prin art. 3 lit. m) și art. 11 alin. (1) din Legea nr. 146/1997.

7. De asemenea, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 încalcă art. 20 din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale deoarece instituie un tratament discriminatoriu privind taxa judiciară datorată în calea de atac a contenciosului în raport de taxa judiciară datorată în calea de atac civilă. Totodată, este încălcat art. 108 din Constituție deoarece nu a existat o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite actul normativ criticat, deși Parlamentul era în activitate în luna iunie 2013. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu a fost supusă dezbaterii parlamentare și nu există o lege de aprobare sau de respingere din partea Parlamentului la data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României. În mod abuziv, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a abrogat Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și a fost pusă în aplicare în 3 zile de la publicarea sa în Monitorul Oficial al României, cu încălcarea art. 61, art. 108, art. 115 din Constituție.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în care s-a reținut că accesul liber la justiție nu înseamnă gratuitate și nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor judiciare de timbru.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, cum ar fi, spre exemplu, Decizia nr. 721 din 29 octombrie 2015, Decizia nr. 648 din 23 octombrie 2018 și Decizia nr. 27 din 17 ianuarie 2019.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum a fost reținut în încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 24 și art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013. Cât privește art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, Curtea constată că excepția privește numai teza întâi a art. 39 alin. (2).

14. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

Art. 24: „(1) *Recursul împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 100 lei dacă se invocă unul sau mai multe dintre motivele prevăzute la art. 488 alin. (1) pct. 1-7 din Codul de procedură civilă.*

(2) *În cazul în care se invocă încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, pentru cereri și acțiuni evaluabile în bani, recursul se taxează cu 50% din taxa datorată la suma contestată, dar nu mai puțin de 100 lei; în aceeași ipoteză, pentru cererile neevaluabile în bani, cererea de recurs se taxează cu 100 lei.*

(3) *Recursul incident și recursul provocat se taxează după regulile prevăzute la alin. (1) și (2).”*

Art. 39 alin. (2) teza întâi: „*Cererea se soluționează în camera de consiliu de un alt complet, fără citarea părților, prin încheiere definitivă. (...)”*

15. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții contravin normelor constituționale cuprinse în art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 61 — *Rolul și structura Parlamentului*, art. 108 — *Actele Guvernului*, art. 115 — *Delegarea legislativă* și art. 129 — *Folosirea căilor de atac*. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 14 — *Interzicerea discriminării* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă potrivit cărora la momentul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu exista o lege specială de abilitare a Guvernului, aceasta nu a fost supusă dezbaterii parlamentare și nu a fost justificată situația extraordinară în cuprinsul său. Curtea a reținut că, potrivit art. 115 alin. (1)-(3) din Constituție, Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, fiind vorba însă de ordonanțe simple, și nu de ordonanțe de urgență. Ordonanța de urgență nu este o varietate a ordonanței emise în temeiul unei legi speciale de abilitare, ci reprezintă un act normativ adoptat de Guvern în temeiul unei prevederi constituționale, care permite acestuia, sub controlul strict al Parlamentului, să facă față unui caz excepțional (a se vedea Decizia nr. 98 din 23 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 8 august 2000). Cum în prezenta cauză este vorba despre o ordonanță de urgență, Curtea a apreciat că nu se poate vorbi despre necesitatea existenței unei legi de abilitare, așa încât critica formulată din această perspectivă este nefondată și, prin urmare, art. 108 din Constituție nu este încălcat.

17. Referitor la încălcarea art. 61 și art. 115 din Constituție, Curtea a observat că proiectul de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a fost depus și înregistrat pentru dezbateri la Camera Deputaților în data de 28 octombrie 2013. Ulterior, la data de 5 noiembrie 2013, a fost primit aviz de la Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului, la data de 6 martie 2014 a fost acordat avizul de la Comisia pentru buget, finanțe și bănci, iar în 29 noiembrie 2016 a fost primit raport favorabil aprobării ordonanței de urgență de la Comisia juridică, de disciplină și imunități. La data de 27 decembrie 2016 a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputaților. Prin urmare, criticile autoarelor excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, având în vedere faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a intrat în vigoare după depunerea sa spre dezbateri la camera competentă să fie sesizată, în speță, Camera Deputaților, potrivit art. 115 alin. (5) din Constituție, chiar dacă procedura legislativă nu a fost încă finalizată. În jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragrafele 34 și 35, Curtea a statuat că

dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (5) condiționează intrarea în vigoare a ordonanței de urgență de îndeplinirea cumulativă a două cerințe: depunerea sa spre dezbateri în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. Dispozițiile constituționale sunt transpuse la nivel legal de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit căruia ordonanțele de urgență ale Guvernului intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sub condiția depunerii lor prealabile la Camera competentă să fie sesizată, dacă în cuprinsul lor nu este prevăzută o dată ulterioară. Depunerea ordonanței de urgență spre dezbateri în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată drept condiție necesară intrării în vigoare a actului normativ nu reprezintă altceva decât o obligație ce incumbă emitentului, respectiv Guvernului, în calitate de legiuitor delegat.

18. În ceea ce privește critica potrivit căreia nu a fost justificată situația extraordinară, Curtea observă că prin Decizia nr. 752 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 6 februarie 2015, paragrafele 28-30, a reținut că, în Nota de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, legiuitorul delegat a subliniat că modificarea cadrului legal de desfășurare a procesului civil prin adoptarea Codului de procedură civilă, precum și punerea în aplicare a noilor instituții adoptate prin Codul civil impuneau revizuirea urgentă a legislației și în materia taxelor judiciare de timbru, care trebuie să reflecte noua structură și dinamică a procesului civil, noile garanții procedurale acordate părților pentru asigurarea unui proces echitabil, precum și acoperirea costurilor suplimentare pentru dezvoltarea infrastructurii, pregătirea personalului din sistemul justiției etc. S-a arătat, totodată, că neadoptarea urgentă a acestui act normativ ar fi condus la conservarea unui sistem de taxare neadaptat în raport cu întreaga evoluție în plan legislativ, cu liniile trasate prin regândirea sistemului juridic românesc odată cu adoptarea noului Cod civil și a noului Cod de procedură civilă, în acest sens, orice întârziere în asanarea și sistematizarea legislației în materia taxelor de timbru ar fi condus la menținerea nepermisă a neconcordanțelor dintre prevederile legale în această materie cu prevederile noilor coduri, prin perpetuarea acelor norme care trebuie expres abrogate, fiind perimate sau chiar în contradicție cu noul cadru normativ în aceeași ipoteză. Totodată, consecințele negative pe planul transparenței și disciplinei financiare impuse de exercițiul colectării la buget a sumelor derivând din plata taxelor judiciare de timbru, dar și pe planul situației justițiabililor și al nevoilor acute ale sistemului nu ar fi fost deloc neglijabile.

19. Curtea a analizat motivele invocate de către Guvern în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 și a ajuns la concluzia că există un grad mare de abatere de la obșnuit, și anume condițiile concrete în care urmează să se desfășoare activitatea sistemului judiciar, având în vedere adoptarea noilor coduri, Codul civil și Codul de procedură civilă, și necesitatea finanțării optime a acestui sistem prin raportare la nevoile sale reale, astfel încât a considerat că există o situație extraordinară, de natură să justifice adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție nu au fost încălcate.

20. Referitor la critica privind încălcarea prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, și în special prin art. 24 din acest act normativ, a prevederilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin prisma art. 20 din Constituție, Curtea a constatat că obligația părților de a plăti taxe judiciare de timbru stabilite prin lege nu aduce atingere acestor articole, ci, dimpotrivă, creează premise pentru realizarea unui proces echitabil, deoarece taxele judiciare de timbru servesc unei mai bune organizări și funcționări a serviciului public de realizare a justiției (a se vedea Decizia nr. 29 din 22 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 septembrie 2000).

21. În ceea ce privește critica referitoare la neconstituționalitatea art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 prin raportare la art. 21 alin. (3), art. 44 și art. 129 din Constituție, Curtea observă că s-a pronunțat prin mai multe decizii, relevante fiind Decizia nr. 11 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 aprilie 2017, Decizia nr. 276 din 22 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1203 din 20 decembrie 2021, și Decizia nr. 192 din 26 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 873 din 30 august 2024. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că o cerere de reexaminare este o cerere prejudicială, judecată potrivit unei proceduri necontencioase specifice, ce are ca obiect verificarea legalității taxei de timbru judiciar, respectiv o nouă analiză a modului în care aceasta a fost stabilită. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție. Acest drept poate fi supus unor condiționări de fond și de formă, iar existența uneia ori a mai multor căi de atac nu este impusă, pentru toate cazurile, nici de Constituție și nici de vreun tratat internațional la care România este parte (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 267 din 27 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 14 iulie 2017, paragraful 21). Atunci când a reglementat soluționarea cererii de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a taxei judiciare de timbru, scopul legiuitorului a fost respectarea principiului celerității, care ar fi grav afectat prin acordarea dreptului de a exercita o cale de atac împotriva încheierii de soluționare a respectivei cereri, dat fiind că formularea acesteia suspendă procedura în fața instanței, așa cum rezultă din ultima teză a art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 267 din 27 aprilie 2017, paragraful 22).

22. Curtea a constatat că rațiuni ce țin de necesitatea soluționării într-un termen rezonabil a cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești justifică în mod obiectiv soluția legislativă criticată, care asigură în mod eficient un raport rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit — stabilirea corectă a taxelor judiciare de timbru — și mijloacele procedurale

utilizate. Totodată, Curtea a reținut că acest cadru legislativ, în deplin acord cu normele fundamentale, creează premisele necesare pentru a permite instanței judecătorești să examineze circumstanțele specifice fiecărui caz și să realizeze un just echilibru între interesele individuale și cele privind administrarea justiției, astfel încât solicitantului să îi fie asigurat accesul efectiv la justiție (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 318 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 18 septembrie 2018, paragraful 19, Decizia nr. 628 din 9 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 4 martie 2019, paragraful 16, și Decizia nr. 867 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 483 din 13 iunie 2019, paragraful 19). Pentru aceleași considerente nu se poate reține nici încălcarea art. 129 din Constituție potrivit căruia părțile interesate pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

23. Referitor la critica privind încălcarea prin art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 a dispozițiilor constituționale ale art. 44, Curtea constată că aceasta nu este motivată, iar din compararea textului supus controlului cu normele constituționale de referință nu se poate deduce vreo critică de neconstituționalitate (a se vedea Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluțiile, cât și considerentele deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză.

25. Distinct de cele arătate, Curtea reține că majorarea sau micșorarea taxelor judiciare de timbru este o chestiune de politică legislativă și, potrivit dispozițiilor art. 90 din Codul de procedură civilă, cel care nu este în stare să facă față cheltuielilor pe care le presupune declanșarea și susținerea unui proces civil, fără a primejdui propria sa întreținere sau a familiei sale, poate beneficia de asistență judiciară, în condițiile legii speciale privind ajutorul public judiciar (a se vedea Decizia nr. 425 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 26 august 2014, paragraful 24).

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Catrina Gaftoniuc și Liliana Teodoru în Dosarul nr. 5.658/2/2016*/a1.1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 24 și art. 39 alin. (2) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 mai 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,
semnează

Elena-Simina Tănăsescu

Magistrat-asistent,
Cristina-Cătălina Turcu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU MEDIU ȘI ARII PROTEJATE

DECIZIE

privind aprobarea Planului de management pentru siturile ROSCI0246 Tinovul Luci și Rezervația 2.465 Tinovul Luci

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 25 din 3.11.2025 al Direcției generale arii naturale, biodiversitate și conservarea naturii, Serviciul arii naturale protejate și emitere avize,

ținând cont de Decizia etapei de încadrare nr. 13 din 2.03.2023, emisă de către Agenția pentru Protecția Mediului Harghita, reconfirmată prin Adresa nr. 9.065 din 21.10.2025, emisă de către Direcția Județeană pentru Mediu Harghita,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 311/2025 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Mediu și Arii Protejate, precum și ale art. 21 alin (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Mediu și Arii Protejate emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management pentru siturile ROSCI0246 Tinovul Luci și Rezervația 2.465 Tinovul Luci, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Mediu și Arii Protejate,
Raluca Giorgia Dumitrescu

București, 4 noiembrie 2025.
Nr. 3.025.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1189 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

AUTORITATEA VAMALĂ ROMÂNĂ

O R D I N**pentru aprobarea Normelor privind autorizarea utilizării
declarațiilor vamale simplificate, înscrierii în evidențele
declarantului și vămuirii centralizate**

Având în vedere art. 166-169, precum și art. 179-184 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare,

în vederea aplicării prevederilor art. 145 și art. 149-150 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 229-236 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii,

ținând cont de prevederile cap. III din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2025/512 al Comisiei din 13 martie 2025 privind modalitățile tehnice pentru dezvoltarea, întreținerea și utilizarea sistemelor electronice destinate schimbului și stocării de informații în temeiul Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului,

în temeiul art. 2 alin. (5) din Legea nr. 268/2021 pentru înființarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările ulterioare, și al art. 8 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 237/2022 privind organizarea și funcționarea Autorității Vamale Române și pentru modificarea pct. 1 de la lit. C din cadrul anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 791/2009 privind condițiile pentru certificarea aeroporturilor civile internaționale sau deschise traficului aerian internațional, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Vamale Române emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind autorizarea utilizării declarațiilor vamale simplificate, înscrierii în evidențele declarantului și vămuirii centralizate, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Vamale Române,
Alexandru Bogdan Bălan

București, 16 decembrie 2025.
Nr. 3.409.

ANEXĂ

N O R M E**privind autorizarea utilizării declarațiilor vamale simplificate, înscrierii în evidențele declarantului
și vămuirii centralizate****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) Declararea mărfurilor la autoritatea vamală în vederea plasării sub un regim vamal se poate face, prin derogare de la depunerea unei declarații vamale standard, pe baza unei declarații simplificate în conformitate cu art. 166 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare, sau a unei înscrieri în evidențele declarantului în conformitate cu art. 182 din Codul vamal al Uniunii.

(2) În sensul prezentelor norme, termenii și expresiile de mai jos au următorul înțeles:

a) *Cod vamal al Uniunii* — Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

b) *Regulament delegat (UE) 2015/2.446* — Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 al Comisiei din 28 iulie 2015 de completare a Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește normele detaliate ale anumitor dispoziții ale Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare;

c) *Regulament de punere în aplicare (UE) 2015/2.447* — Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Autoritatea Vamală Română poate autoriza, în baza unei cereri, o persoană să depună în calitate de declarant, la biroul vamal în a cărui arie de competență teritorială își are sediul, o declarație vamală privind mărfurile prezentate în vamă la un alt birou vamal, situat într-un alt stat membru, conform prevederilor art. 179 din Codul vamal al Uniunii.

(2) În aplicarea prevederilor art. 179 alin. (1) paragraful 2 din Codul vamal al Uniunii, pentru declararea mărfurilor în vămire centralizată la nivel național nu este necesară o autorizație.

(3) Declararea mărfurilor în vămirea centralizată la nivel național se utilizează cu respectarea următoarelor condiții:

a) declarantul/reprezentantul și importatorul au statut de operator economic autorizat pentru simplificări vamale, prevăzut la art. 38 din Codul vamal al Uniunii;

b) declarantul/reprezentantul depune la biroul vamal de supraveghere declarația vamală și asigură prezentarea mărfurilor la biroul vamal de prezentare.

(4) Următoarele categorii de mărfuri sunt excluse de la aplicarea vămii centralizate la nivel național:

a) produsele accizabile care intră sub incidența secțiunilor a 9-a și a 16-a din cap. I — Regimul accizelor armonizate al titlului VIII — Accize și alte taxe speciale al Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

b) produsele militare supuse regimului de control al exporturilor, importurilor și altor operațiuni a căror listă se stabilește, în conformitate cu prevederile art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/1999 privind regimul de control al exporturilor, importurilor și altor operațiuni cu produse militare, republicată.

Art. 3. — (1) Cererea pentru obținerea autorizației de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate, a autorizației de a depune o declarație vamală sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului sau a autorizației pentru vămirea centralizată cu implicarea mai multor state membre se completează potrivit cerințelor comune și specifice în materie de date prevăzute în anexa A la Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 și formatelor și codurilor comune în materie de date prevăzute în anexa A la Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 și se depune de solicitant în Portalul comercianților din UE, punctul unic de acces pentru a interacționa cu sistemele vamale ale UE, prevăzut în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/512 al Comisiei privind modalitățile tehnice pentru dezvoltarea, întreținerea și utilizarea sistemelor electronice destinate schimbului și stocării de informații în temeiul Regulamentului (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului.

(2) Transmiterea și prelucrarea cererilor, precum și emiterea și gestionarea ulterioară a autorizațiilor, respectiv modificarea, revocarea, anularea și suspendarea acestora, se efectuează prin utilizarea Sistemului de decizii vamale, dezvoltat la nivelul Uniunii Europene și pus la dispoziția operatorilor economici și a autorităților vamale din statele membre de Comisia Europeană în conformitate cu art. 10 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447 și cu cap. III din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/512 al Comisiei.

Art. 4. — (1) Autorizația pentru utilizarea regulată a declarației simplificate, autorizația de depunere a unei declarații vamale sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului sau

autorizația pentru vămire centralizată se eliberează, în condițiile prezentelor norme, persoanelor care:

a) solicită utilizarea acestora pentru uzul lor propriu; și/sau

b) solicită utilizarea acestora în calitate de reprezentant indirect.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) lit. a) pot apela la serviciile unui reprezentant direct pentru întocmirea formalităților vamale în procedură simplificată.

(3) Autorizațiile solicitate de persoanele aflate în situația prevăzută la alin. (1) lit. b) se acordă cu condiția ținerii unor evidențe și a punerii în aplicare a unor proceduri adecvate care să permită autorității vamale de autorizare să identifice persoanele reprezentate și să efectueze controale vamale corespunzătoare.

(4) În situația prevăzută la alin. (1) lit. b), persoanele autorizate au obligația ținerii de evidențe separate, pentru fiecare dintre persoanele pe care le reprezintă.

CAPITOLUL II

Autorizația pentru utilizarea regulată a declarației simplificate și autorizația de depunere a unei declarații vamale sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului, inclusiv pentru regimul de export

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Art. 5. — Autorizația pentru utilizarea regulată a declarației simplificate și autorizația de depunere a unei declarații vamale sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului, inclusiv pentru regimul de export, implică efectuarea în prealabil de către structurile cu atribuții de auditare în domeniul AEO ale autorității vamale din raza de competență a biroului vamal a unei verificări al cărei obiectiv este acela de a permite cunoașterea activității și organizării interne a persoanei solicitante.

Art. 6. — (1) Auditul prealabil se axează pe anumite condiții și criterii privind operatorul economic autorizat care sunt necesare pentru declarația simplificată, dar și pe anumite aspecte specifice necesare pentru obținerea autorizației de utilizare regulată a declarației simplificate sau autorizației pentru înregistrarea în evidențele declarantului.

(2) Lista standard (neexhaustivă) a punctelor care trebuie verificate în cadrul auditului prealabil:

a) utilizarea altor simplificări prevăzute la titlul V din Codul vamal al Uniunii;

b) utilizarea regimurilor speciale;

c) tipul de regimuri vamale;

d) termenul-limită pentru a pune la dispoziția autorităților vamale documentele justificative necesare omise în declarația simplificată, conform art. 167 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii și art. 147 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

e) termenul-limită pentru depunerea declarației suplimentare, conform art. 146 alin. (3) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

f) derogare de la obligația de depunere a declarației suplimentare, conform art. 167 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii și art. 183 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

g) aprobarea locurilor de prezentare a mărfurilor în vamă și/sau a locurilor desemnate, pentru mărfurile care sunt introduse pe teritoriul vamal al UE sau care, după ce au fost plasate sub regim vamal de tranzit, ajung la un birou de destinație, conform art. 139 din Codul vamal al Uniunii și art. 115 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

h) reprezentantul, împuternicirea, dacă este cazul;

i) punerea la dispoziția autorităților vamale a datelor din sistemul electronic al declarantului la momentul depunerii declarației sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului;

j) reconcilierea între declarația simplificată și declarația suplimentară;

k) reconcilierea între notificarea de prezentare și declarația suplimentară, în cazul înscrierii în evidențele declarantului;

l) condițiile de acordare a derogării de la obligația prezentării mărfurilor, în cazul înscrierii în evidențele declarantului;

m) condițiile în care acordarea liberului de vamă este permisă, în cazul înscrierii în evidențele declarantului;

n) respectarea excluderilor prevăzute la art. 150 alin. (3)-(6) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446;

o) legătura între evidențe și sistemul contabil;

p) locul în care sunt păstrate evidențele;

q) locul în care sunt accesibile evidențele (poate fi diferit de locul în care sunt păstrate, în special în cazul reprezentării);

r) garanții, dacă este cazul, pentru regimul vamal solicitat;

s) tipul de mărfuri, cantitatea, valoarea;

t) societăți incluse în autorizație;

u) aspecte specifice pentru import: număr de identificare în scopuri de TVA, autorizația de destinatar agreeat sau alte aspecte legate de tranzit, informații privind plata amânată a TVA;

v) aspecte specifice pentru export: formalități înaintea plecării, expeditor agreeat sau confirmarea ieșirii, dacă este cazul.

Art. 7. — (1) La verificarea îndeplinirii condițiilor de autorizare se aplică în mod corespunzător metodologia utilizată în cazul cererilor pentru obținerea statutului de operator economic autorizat pentru simplificări vamale.

(2) Pentru persoanele solicitante care sunt operatori economici autorizați pentru simplificări vamale, condițiile de autorizare care au fost verificate pentru obținerea statutului AEO nu vor mai fi verificate, conform prevederilor art. 38 alin. (5) din Codul vamal al Uniunii.

Art. 8. — După verificarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 145, respectiv la art. 150 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, lucrătorul vamal desemnat întocmește un raport în care se consemnează punctual rezultatele verificărilor efectuate, menționează documentele verificate, precizează sistemele de gestionare a înregistrărilor comerciale utilizate de operatorul economic și, în final, propune șefului biroului vamal eliberarea/neeliberarea autorizației pentru utilizarea simplificărilor sau înscrierea în evidențele declarantului.

Art. 9. — (1) Biroul vamal ia decizia de eliberare sau neeliberare a autorizației în termenul prevăzut la art. 22 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii.

(2) Înainte de luarea deciziei de neeliberare a autorizației biroul vamal comunică solicitantului motivele care au stat la baza acesteia, conform prevederilor art. 22 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii, precum și ale art. 8 și 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(3) Solicitantului i se acordă posibilitatea să își exprime punctul de vedere înaintea luării unei decizii care i-ar fi nefavorabilă în termenul prevăzut la art. 8 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(4) Dacă fie din analiza punctului de vedere al solicitantului, fie la expirarea termenului acordat, menționat la alin. (3), biroul vamal decide neeliberarea autorizației, acesta comunică solicitantului motivele neeliberării, precum și calea de atac prevăzută la art. 44 din Codul vamal al Uniunii, cu respectarea condițiilor și a termenelor prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 10. — Utilizarea declarațiilor simplificate și înscrierea în evidențele declarantului, potrivit prezentelor norme, se efectuează cu respectarea prevederilor art. 89-100 din Codul vamal al Uniunii privind constituirea de către titularul autorizației a unei garanții în favoarea biroului vamal.

Art. 11. — (1) Sunt interzise utilizarea declarației simplificate și înscrierea în evidențele declarantului de către titularul

autorizației, dacă garanția constituită în favoarea biroului vamal nu acoperă taxele la import care trebuie plătite. În acest caz, titularul autorizației este obligat să prezinte mărfurile la biroul vamal și să aplice procedura standard de vămuire.

(2) Sunt interzise utilizarea declarației simplificate și înscrierea în evidențele declarantului dacă cuantumul taxei pe valoarea adăugată nu a fost plătit, amânat sau garantat, potrivit art. 287 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, și, după caz, dacă cuantumul accizelor nu a fost plătit sau garantat.

Art. 12. — Pentru mărfurile restricționate, astfel cum acestea sunt definite la art. 269 alin. (2) din Legea nr. 86/2006, cu modificările și completările ulterioare, titularul autorizației este obligat să dețină toate documentele necesare operațiunii de vămuire.

Art. 13. — (1) Plasarea mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate și depunerea unei declarații vamale sub forma unei înscrieri în evidențele declarantului se aplică tuturor categoriilor de mărfuri, cu excepția:

a) mărfurilor în cazul cărora verificarea îndeplinirii altor condiții stabilite prin reglementări speciale impune prelevarea de către autoritatea vamală de eșantioane în vederea analizelor tehnice sau de laborator pentru fiecare operațiune;

b) mărfurilor care intră sub incidența măsurilor din cadrul politicii agricole comune care, în baza unor reglementări, stabilesc acordarea unor preferințe tarifare, condiționate de controlul destinației finale sau acordarea unor restituiri la export;

c) mărfurilor care se încadrează în categoria materialelor lemnoase, în cazul exportului.

(2) În cazul în care o operațiune vamală care se derulează în baza unei autorizații de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate sau a uneia de depunere a unei declarații vamale sub forma unei înscrieri în evidențele declarantului intră sub incidența unor măsuri restrictive sau sancționatoare, biroul vamal, în timpul programului de lucru, poate dispune trecerea respectivei operațiuni în procedura standard de vămuire în vederea implementării cerințelor prevăzute de respectivele măsuri.

SECȚIUNEA a 2-a

Autorizația pentru utilizarea regulată a declarației simplificate

A. Condiții de autorizare

Art. 14. — (1) Utilizarea regulată a declarației simplificate face obiectul autorizației prevăzute la art. 166 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii, eliberată de biroul vamal în a cărui arie de competență teritorială solicitantul își are sediul sau punctul de lucru.

(2) Autorizația de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate poate fi eliberată persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 145 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) Prin *utilizare regulată* se înțelege efectuarea de transporturi de marfă, având același destinatar și același expeditor, care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) au frecvență mai mare de două transporturi pe zi;

b) marfa transportată se încadrează la același cod tarifar;

c) țara de expediție și țara de destinație, precum și regimul vamal și cel tarifar aplicabile rămân neschimbate.

B. Dosarul de autorizare

Art. 15. — (1) Autorizația de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate se acordă pe baza unei cereri depuse în Portalul comercianților din UE.

(2) La cerere se anexează, în format electronic, următoarele documente:

a) înscrisul care atestă împuternicirea pentru statutul de reprezentant vamal, dacă este cazul, în conformitate cu art. 19 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii;

b) cazierul judiciar al solicitantului;

c) cazierul judiciar al angajatului (angajaților) solicitantului responsabil(i) de problemele vamale ale solicitantului;

d) cazierul judiciar al persoanei (persoanelor) responsabile de solicitant sau care exercită controlul asupra gestiunii acestuia;

e) declarație pe propria răspundere a reprezentantului legal al solicitantului cu privire la activitatea societății;

f) chestionarul de autoevaluare, prevăzut la art. 26 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, completat pentru secțiunile 1-5, conform prevederilor din normele tehnice privind acordarea statutului de operator economic autorizat, în cazul în care solicitantul nu are statutul de operator economic autorizat pentru simplificări vamale.

(3) Declarația pe propria răspundere menționată la alin. (2) lit. e) trebuie să conțină următoarele precizări:

a) numărul și valoarea totală exprimată în lei a operațiunilor utilizate în mod regulat, desfășurate cu țări terțe, realizate în anul anterior, calculate de la momentul depunerii cererii de autorizare;

b) quantumul taxelor la import pentru operațiunile utilizate în mod regulat, desfășurate cu țări terțe în anul anterior, calculat de la momentul depunerii cererii de autorizare;

c) categoriile de mărfuri pentru care solicită autorizația de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate nu fac parte din categoriile excluse de la această procedură;

d) descrierea și codul din Nomenclatura combinată a mărfurilor care fac obiectul unor reglementări specifice, dacă este cazul;

e) că niciuna dintre persoanele menționate la art. 24 alin. (1) lit. b) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447, respectiv:

(i) solicitantul (societatea);

(ii) angajatul sau angajații responsabili cu chestiunile vamale ale solicitantului; și

(iii) persoana sau persoanele care conduc, administrează ori exercită control asupra gestiunii acestuia (administratori),

nu se află în prezent într-o procedură penală pe rol, indiferent de faza acesteia, respectiv cercetare sau urmărire penală.

(4) Cererea se acceptă de biroul vamal în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii, ale art. 11 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 și ale art. 12 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(5) Verificarea îndeplinirii condiției prevăzute la art. 145 alin. (1) lit. (a) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, de către solicitant, pentru luarea deciziei de eliberare a autorizației, se face de biroul vamal în conformitate cu prevederile Normelor tehnice privind evaluarea încălcărilor legislației vamale și ale dispozițiilor fiscale, în vederea luării unor decizii ale autorității vamale, aprobate prin Ordinul președintelui Autorității Vamale Române nr. 2.204/2025.

C. Eliberarea autorizației

Art. 16. — (1) În cazul în care condițiile legale sunt îndeplinite, biroul vamal aprobă eliberarea autorizației de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate și o înregistrează în Sistemul de decizii vamale.

(2) În situația în care nu sunt îndeplinite toate condițiile de autorizare biroul vamal comunică solicitantului, prin intermediul Sistemului de decizii vamale, motivele pe baza cărora intenționează să ia decizia de neeliberare a autorizației solicitate și acordă acestuia posibilitatea să își exprime punctul de vedere în aplicarea prevederilor art. 22 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii.

(3) Solicitantul își poate exprima punctul de vedere în termenul prevăzut la art. 8 alin. (1) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, prin intermediul Sistemului de decizii vamale.

(4) Decizia este luată de biroul vamal după analiza punctului de vedere exprimat de solicitant sau după expirarea termenului stabilit, în cazul în care solicitantul nu a furnizat punctul său de vedere în cadrul acestui termen.

(5) În situația în care documentele/informațiile transmise nu sunt suficiente sau nu au fost transmise în termenul prevăzut la alin. (3), biroul vamal comunică solicitantului decizia de neeliberare a autorizației.

(6) Împotriva deciziei de neeliberare a autorizației solicitantul poate formula plângere prealabilă în condițiile art. 44 din Codul vamal al Uniunii și ale art. 7 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(7) Prevederile art. 28 alin. (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446 se aplică în mod corespunzător.

Art. 17. — În autorizația de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate se înscrie termenul menționat la art. 146-147 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

D. Suspendarea, revocarea, anularea și modificarea autorizației

Art. 18. — În cazurile prevăzute la art. 27-28 din Codul vamal al Uniunii sau la art. 16 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446, suspendarea, revocarea, anularea sau modificarea autorizației se realizează în baza deciziei șefului biroului vamal care a eliberat autorizația și conține data de la care măsura intervine, precum și motivul emiterii acesteia.

Art. 19. — (1) Înainte de luarea deciziei de suspendare/revocare/anulare/modificare a autorizației, biroul vamal comunică titularului motivele care au stat la baza acesteia, conform prevederilor art. 22 alin. (6) din Codul vamal al Uniunii, precum și ale art. 8 și 9 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(2) Titularului autorizației i se acordă posibilitatea să își exprime punctul de vedere înaintea luării unei decizii care i-ar fi nefavorabilă, în termenul prevăzut la art. 8 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

(3) Dacă fie din analiza punctului de vedere al titularului autorizației, fie la expirarea termenului acordat, menționat la alin. (2), biroul vamal decide suspendarea/revocarea/anularea autorizației, acesta comunică solicitantului motivele deciziei, precum și calea de atac prevăzută la art. 44 din Codul vamal al Uniunii, cu respectarea condițiilor și termenelor prevăzute de Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

SECȚIUNEA a 3-a

Autorizația de depunere a unei declarații vamale sub forma unei înscrieri în evidențele declarantului, inclusiv pentru regimul de export

A. Condiții de autorizare

Art. 20. — (1) Procedura de înscriere în evidențele declarantului se realizează pe baza autorizației prevăzute la art. 182 alin. (1) din Codul vamal al Uniunii, eliberată de biroul vamal în a cărui arie de competență teritorială solicitantul își desfășoară activitatea referitoare la efectuarea formalităților vamale.

(2) Autorizația de a depune o declarație vamală sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului poate fi eliberată persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 150 din Regulamentul delegat (UE) 2015/2.446.

Art. 21. — (1) Derogarea de la obligația prezentării mărfurilor, respectiv scutirea de la transmiterea notificării de prezentare se poate acorda în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute la art. 182 alin. (3) din Codul vamal al Uniunii.

(2) În soluționarea cererilor de scutire de la transmiterea notificării de prezentare trebuie avute în vedere, în principal, următoarele aspecte:

a) volumul și complexitatea operațiunilor derulate de titularul autorizației;

b) gradul de pregătire profesională a angajaților responsabili cu derularea de activități reglementate de legislația vamală;

c) modul de organizare a evidențelor, respectiv îndeplinirea condițiilor necesare desfășurării în condiții optime a supravegherii vamale și exercitării controlului ulterior asupra operațiunilor derulate;

d) informațiile transmise de alte structuri din cadrul autorității vamale române sau de alte autorități ale statului, la solicitarea expresă a biroului vamal ce efectuează autorizarea;

e) informațiile rezultate din certificate și autorizații emise anterior pe numele titularului în cauză.

Art. 22. — Atunci când se acordă o derogare de la obligația de a trimite notificarea de prezentare sau de a depune o declarație suplimentară, biroul vamal ce efectuează autorizarea include în autorizație descrierea procesului legat de descărcarea regimului anterior sau a depozitării temporare.

B. Dosarul de autorizare

Art. 23. — Dispozițiile art. 15 se aplică în mod corespunzător și în cazul autorizației de a depune o declarație vamală sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului.

C. Eliberarea autorizației

Art. 24. — Dispozițiile art. 16 se aplică în mod corespunzător și în cazul autorizației de a depune o declarație vamală sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului.

Art. 25. — Autoritatea vamală instituie un plan de control, potrivit art. 233 alin. (1)-(3) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

D. Suspendarea, revocarea, anularea, modificarea autorizației

Art. 26. — Dispozițiile art. 18 și 19 se aplică în mod corespunzător și în cazul autorizației de a depune o declarație vamală sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului.

CAPITOLUL III

Autorizația pentru vămuirea centralizată

A. Condiții de autorizare

Art. 27. — (1) Autorizația pentru vămuirea centralizată cu implicarea mai multor state membre se eliberează de Autoritatea Vamală Română în cazul în care biroul vamal responsabil de locul în care solicitantul este stabilit, respectiv biroul vamal de supraveghere, este situat pe teritoriul României.

(2) În cazul în care biroul vamal la care sunt prezentate mărfurile, respectiv biroul vamal de prezentare, este situat pe teritoriul României, procedura de consultare este asigurată de Autoritatea Vamală Română.

Art. 28. — (1) Solicitantul trebuie să fie operator economic autorizat pentru simplificări vamale, conform prevederilor art. 179 alin. (2) din Codul vamal al Uniunii.

(2) În cazul în care statul membru în care este situat biroul vamal de prezentare comunică obiecții și nu se ajunge la niciun

acord în termen de 90 de zile de la data la care a fost comunicat proiectul de autorizație, autorizația nu se eliberează pentru părțile cu privire la care au fost formulate obiecții, conform prevederilor art. 229 alin. (3) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

Art. 29. — (1) În cazul în care vămuirea centralizată este combinată cu autorizația pentru înregistrarea în evidențele declarantului cu notificarea prezentării se aplică art. 234-236 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

(2) Titularul autorizației se asigură că titularul autorizației pentru spațiile de depozitare temporară dispune de informațiile necesare pentru a dovedi încheierea depozitării temporare.

(3) Titularul autorizației are responsabilitatea de a furniza toate informațiile necesare pentru a permite statelor membre participante să calculeze și să colecteze orice datorie pentru TVA și, dacă este cazul, pentru accize.

B. Dosarul de autorizare

Art. 30. — Dispozițiile art. 15 se aplică în mod corespunzător și în cazul autorizației pentru vămuirea centralizată.

C. Eliberarea autorizației

Art. 31. — Dispozițiile art. 16 se aplică în mod corespunzător și în cazul autorizației pentru vămuire centralizată.

D. Suspendarea, revocarea, anularea, modificarea autorizației

Art. 32. — Dispozițiile art. 18 și 19 se aplică în mod corespunzător și în cazul autorizației pentru vămuirea centralizată.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 33. — Operațiunile vamale derulate potrivit autorizațiilor din prezentele norme sunt supuse controlului ulterior în conformitate cu prevederile art. 48 din Codul vamal al Uniunii, iar monitorizarea îndeplinirii condițiilor de autorizare, conform prevederilor art. 23 alin. (5) din Codul vamal al Uniunii, se derulează în conformitate cu procedura privind monitorizarea activității operatorilor economici titulari ai certificatelor de operator economic autorizat.

Art. 34. — Modificările intervenite în datele avute în vedere la eliberarea autorizației vor fi comunicate de titularul acesteia biroului vamal competent sau Autorității Vamale Române, după caz, prin intermediul Sistemului de decizii vamale. Pe baza datelor comunicate, atunci când este cazul, biroul vamal sau Autoritatea Vamală Română reverifică îndeplinirea condițiilor de autorizare și ia măsurile care se impun.

Art. 35. — Autorizațiile de plasare a mărfurilor în mod regulat sub un regim vamal pe baza unei declarații simplificate și cele de a depune o declarație vamală sub forma unei înregistrări în evidențele declarantului eliberate până la data intrării în vigoare a prezentelor norme își mențin valabilitatea.

Art. 36. — Dispozițiile prezentelor norme se completează cu prevederile Codului vamal al Uniunii, Regulamentului delegat (UE) 2015/2.446 și Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2015/2.447.

Art. 37. — Prelucrarea datelor cu caracter personal de către biroul vamal/Autoritatea Vamală Română se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 366

din 20 octombrie 2025

Dosar nr. 744/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alexandru Răzvan George Popescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Irina Prisecaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost constituit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Ileana Peligrad, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă

în Dosarul nr. 4.386/120/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă drepturile salariale acordate prin acte administrative, ordine de salarizare prin care a fost recunoscută utilizarea V.R.S. 605,225 lei și a coeficienților de multiplicare prevăzuți de lit. A art. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, emise de ordonatorul principal de credite — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, au natura unor drepturi salariale și pot fi avute în vedere la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu și nu sunt plafonate.

5. După prezentarea referatului de către magistratul-asistent, președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

6. Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 11 februarie 2025, în Dosarul nr. 4.386/120/2021, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

7. Sesizarea a fost înregistrată la 1 aprilie 2025 cu nr. 744/1/2025.

II. Normele legale incidente

8. Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 303/2004*

„Art. 82. — (1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. [...]”

III. Expunerea succintă a procesului

9. Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița, reclamantul, persoană fizică, în contradictoriu cu pârâții Casa Județeană de Pensii D și Tribunalul A, a solicitat anularea deciziei nr. [...], emisă de Casa Județeană de Pensii A, obligarea

pârâtei Casa Județeană de Pensii D la recalcularea pensiei de serviciu potrivit hotărârilor judecătorești definitive invocate prin utilizarea ca bază de calcul a venitului brut stabilit de acestea, emiterea unei noi decizii privind pensia de serviciu, plata drepturilor recalculate și actualizate cu indicii de inflație până la data plății efective și a dobânzii legale, precum și eliberarea de către pârâtul Tribunalul A a unei adeverințe-tip conform art. 34 alin. (5) din Codul muncii.

10. În motivare, a arătat că, în mod eronat, pârâta Casa Județeană de Pensii A nu a avut în vedere ca bază de calcul utilizată la stabilirea pensiei de serviciu și cuantumului venitului brut realizat pe luna septembrie 2021 în funcție de drepturile salariale acordate de cele două hotărâri judecătorești privind coeficientul de multiplicare 19,00 și V.R.S. 605,225 lei.

11. Hotărârile judecătorești constitutive de drepturi salariale, definitive, se bucură de atributele conferite de lege unui titlu executoriu, acest drept existând efectiv și permanent, lună de lună, în lipsa anulării acestora printr-o altă hotărâre judecătorească ori prin vreun act normativ ulterior emis de puterea legiuitoare, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, care reține că „nivelul maxim al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile...” (paragrafele 24, 27 și 35), și Deciziei nr. 23 din 29 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (paragraful 51).

12. Deși Decizia nr. 23/2015 se referă la alte drepturi salariale acordate magistraților prin hotărâri judecătorești, consecințele juridice ale acesteia sunt aplicabile și în cazul de față, iar în raport cu dispozitivul acesteia, „indemnizația avută” în luna septembrie 2021 este cea stabilită de cele două hotărâri judecătorești și trebuie luată în considerare la stabilirea pensiei de serviciu, relevant fiind paragraful 65.

13. Totodată și Ministerul Justiției, în calitate de ordonator principal de credite, a alocat ordonatorului secundar de credite, Tribunalul A, fondurile necesare plății diferențelor bănești corespunzătoare, eșalonate, sumă ce va fi plătită reclamantului și pentru care se vor reține contribuțiile de asigurări sociale, fapt care justifică, o dată în plus, includerea acestui drept la calcularea pensiei de serviciu.

14. Prin urmare, chiar și în lipsa unui ordin de salarizare emis de ministrul justiției, ordonatorul principal de credite a recunoscut creanța datorată, respectiv titlul executoriu.

15. Dreptul recunoscut printr-un titlu executoriu, chiar și în lipsa unui ordin de salarizare, rezultă și din motivarea Deciziei nr. 36 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (paragrafele 78 și 79).

16. Chiar dacă în cauză hotărârile judecătorești pronunțate pentru obținerea unor drepturi salariale au efecte doar între părțile ce au luat parte la judecată, totuși se observă că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală.

17. Așadar, venitul brut aferent lunii septembrie stabilit de cele două hotărâri judecătorești reprezintă „indemnizația avută în drept” de acesta, conform dispozițiilor Deciziei nr. 23/2015, iar nu venitul brut încasat avut în vedere de pârâta ca bază de calcul la stabilirea pensiei de serviciu.

18. Pârâta Casa Județeană de Pensii A a depus întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, arătând că nu a fost parte în Dosarul nr. 1.786/120/2019 și nu poate proceda

la recalcularea pensiei contestatorului atât timp cât această operațiune trebuie îndeplinită de pârâții nominalizați prin hotărâre judecătorească definitivă, respectiv angajatorii reclamantului.

19. Tribunalul Dâmbovița, prin Sentința civilă nr. 393 din 7 martie 2024, a admis în parte cererea, a obligat pârâtul Tribunalul A să emită în favoarea reclamantului o adeverință-tip privind pensia de serviciu [...] și a respins capetele de cerere formulate în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii A.

20. În motivare, s-a arătat că stabilirea pensiei nu poate fi făcută decât pe baza adeverinței-tip, și nu în baza unei hotărâri judecătorești, nefiind opozabilă pârâtei, care nu a fost parte în dosar.

21. În momentul îndeplinirii condițiilor de pensionare, reclamantul avea în patrimoniu dreptul la o indemnizație de încadrare calculată prin raportare la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei și un coeficient de multiplicare de 19,00, dobândiți pe cale judecătorească. Acest drept era în curs de realizare, plata fiind eșalonată.

22. Astfel, ca urmare a efectelor hotărârilor judecătorești definitive invocate, reclamantul a dobândit dreptul la majorarea indemnizației de încadrare avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării, prin prisma dispoziției de recalculare și de plată a drepturilor salariale cuvenite, chiar dacă obligația nu ar fi fost executată integral (nu a fost și efectiv încasată), ca urmare a eșalonării plății.

23. Încasarea venitului brut și corelativ plata contribuțiilor nu au nicio semnificație în ceea ce privește pensiile stabilite în temeiul Legii nr. 303/2004, în aceste situații singurul element ce se are în vedere la stabilirea drepturilor de pensie fiind indemnizația de încadrare brută lunară, achitarea acesteia sau plata contribuțiilor neavând relevanță.

24. Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul, iar în cadrul soluționării acestuia s-au dispus sesizarea instanței supreme și suspendarea judecării cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

25. Instanța de trimitere a constatat că obiectul investiției este calculul pensiei de serviciu a reclamantului, pensionat din funcția de judecător, litigiul făcând așadar parte din categoria proceselor la care fac referire dispozițiile art. 1 alin. (2), cu trimitere la alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 — procese privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice.

26. Cauza este în curs de judecată în calea de atac a apelului, în conformitate cu prevederile art. 96 pct. 2 din Codul de procedură civilă, la Curtea de Apel Ploiești, ce judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Legea nr. 263/2010.

27. Soluționarea apelului depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 303/2004, cu referire la baza de calcul pentru stabilirea pensiei, în contextul în care reclamantul a obținut hotărâri judecătorești care au produs efecte asupra drepturilor salariale, iar ulterior și până la momentul pensionării sale au fost emise și ordine de salarizare având ca destinatari judecători din cadrul curților de apel, tribunalelor și judecătoriilor.

28. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate, iar asupra aspectelor ce fac obiectul sesizării nu s-a statuat.

29. În concluzie, s-a apreciat că în cauză sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

30. În cauză se pune în discuție căror efecte trebuie să se dea prevalență la determinarea, în condițiile art. 82 din Legea nr. 303/2004, a bazei de calcul pentru stabilirea pensiei.

31. Pe de o parte, trebuie reținut că efectele hotărârii judecătorești în materia drepturilor salariale sunt limitate la perioada în care raportul juridic de muncă subzistă, nu este modificat și nu încetează prin una dintre modalitățile prevăzute de lege și doar în perioada de activitate a normei de drept aplicate și interpretate prin hotărâre.

32. Pe de altă parte, chiar și în perioada în care o hotărâre judecătorească își produce efectele între părți, dacă angajatorul emite un ordin de salarizare prin care stabilește pentru toți angajații drepturi salariale favorabile în raport cu cele recunoscute prin hotărâre judecătorească unui angajat, dispozițiile ordinului trebuie să se aplice și acestuia din urmă, cu atât mai mult cu cât, cum este vorba despre ordinele invocate de reclamant în cauză, acestea au fost emise în considerarea necesității egalizării tuturor salariilor aceleiași categorii profesionale la nivel maxim, astfel cum erau recunoscute prin alte hotărâri judecătorești.

33. Dacă reclamantul se regăsea, în perioada de activitate, în categoria de personal avută în vedere de ordinele de salarizare, atunci și baza de calcul al pensiei, calculată potrivit art. 82 din Legea nr. 303/2004, trebuia să cuprindă nu indemnizația efectiv primită, ci pe cea pe care reclamantul trebuia să o aibă.

34. Modul de dezlegare a acestei chestiuni de drept este determinant pentru soluționarea capătului de cerere având ca obiect eliberarea adeverinței necesare stabilirii dreptului la pensie, având în vedere că această dispoziție a instanței va trebui să se raporteze nu numai la momentul sesizării, ci și la momentul anterior eliberării din funcție prin pensionare a reclamantului.

VI. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

35. Apelantul-reclamant a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept sesizată, raportat și la considerentele hotărârii instanței de fond.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

36. Din hotărârile judecătorești și punctele de vedere înaintate s-au conturat următoarele opinii:

— drepturile salariale prin care a fost recunoscută utilizarea V.R.S. 605,225 au natura unor drepturi salariale și pot fi avute în vedere la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu, iar, în ceea ce privește drepturile rezultând din aplicarea coeficienților de multiplicare prevăzuți de lit. A nr. crt. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, acestea au natura unor despăgubiri și nu pot fi avute în vedere la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu — Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, Tribunalul Mureș — Secția civilă;

— ulterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, la 1 iulie 2017, a fost păstrată la nivelul familiei ocupaționale „Justiție” noțiunea „valoare de referință sectorială” ca o componentă a indemnizației de încadrare, în acest sens fiind relevante deciziile nr. 3/2024 și nr. 4/2024 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea recursului în interesul legii. Așadar, aceasta este și rămâne o componentă cu aplicabilitate generală, ce constituie un reper unic avut în vedere pentru calcularea indemnizațiilor de încadrare pentru întregul personal al familiei ocupaționale „Justiție”, neputând fi supusă unui plafon în anumite situații concrete, particulare, ajungându-se la aplicarea unei valori de referință sectoriale distincte în cadrul aceleiași familii ocupaționale, aspect neavut

în vedere de către legiuitor — Tribunalul București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale;

— drepturile salariale acordate prin acte administrative, ordine de salarizare prin care a fost recunoscută utilizarea V.R.S. 605,225 lei și a coeficienților de multiplicare prevăzuți de lit. A nr. crt. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, emise de ordonatorul principal de credite, au natura unor drepturi salariale, pot fi avute în vedere la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu și nu sunt plafonate — Tribunalul Teleorman, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Vaslui și Tribunalul Mureș — Secția civilă;

— drepturile salariale acordate prin acte administrative, ordine de salarizare prin care a fost recunoscută utilizarea V.R.S. 605,225 lei și a coeficienților de multiplicare prevăzuți de lit. A nr. crt. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, emise de ordonatorul principal de credite, nu pot fi avute în vedere la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu — Tribunalul Alba, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale;

— în eventualitatea în care reclamantul se regăsea, în perioada de activitate, în categoria de personal avută în vedere de ordinele de salarizare, atunci și baza de calcul al pensiei, calculată potrivit art. 82 din Legea nr. 303/2004, trebuia să cuprindă nu indemnizația efectiv primită, ci pe cea pe care reclamantul trebuia să o aibă — Tribunalul Iași — Secția I civilă.

37. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

38. La nivelul instanței supreme au fost identificate atât decizii ale Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, cât și ale Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

a) Decizia nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, prin care, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a stabilit că:

— drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri;

— cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați;

— indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.

b) Decizia nr. 3 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 9 mai 2024, prin care, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, s-a stabilit că:

— drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la lit. A nr. crt. 6-13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri și, prin urmare, nu sunt incluse în cuantumul indemnizațiilor de încadrare ale magistraților și nu pot fi avute în vedere pentru stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu;

— cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

c) Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 27 octombrie 2015, prin care s-a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 7 alin. (1), (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, drepturile acordate prin hotărâri judecătorești irevocabile privind creșterile salariale de 2%, 5% și 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare, se încadrează în sintagma de „indemnizație avută” și vor fi luate în considerare la stabilirea pensiei de serviciu a magistraților.

d) Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, prin care s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu a emis ordine de salarizare corespunzătoare.

e) Decizia nr. 70 din 11 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1275 din 18 decembrie 2024, prin care s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea art. I alin. (1) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023, personalul din familia ocupațională „Justiție”, ale cărei drepturi salariale au fost calculate, prin acte administrative ale ordonatorilor principali de credite, prin raportare la valoarea de referință sectorială de 605.225 lei, fără a se ține cont de plafonarea prevăzută de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, nu beneficiază de majorarea de 5% a indemnizației de încadrare brute lunare, începând cu 1 ianuarie 2024, iar, în interpretarea și aplicarea art. III pct. 3 și art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 128/2023, cu trimitere la art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023, structurile subordonate ale A.P.I.A. și Inspecției Muncii nu beneficiază de dreptul la majorare cu 5% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2023 a salariului de bază/indemnizației de încadrare brute lunare cuvenite de la

1 ianuarie 2024, cu excepția situației în care din aplicarea prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 128/2023 ar rezulta o majorare a salariilor de bază mai mică decât procentul prevăzut la art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023, situație în care se aplică procentul de 5% la salariul de bază aferent lunii decembrie 2023.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

39. Prin raportul întocmit, judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

40. Temeiul sesizării îl constituie Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

41. Potrivit art. 1 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, această ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

42. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

43. Astfel, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, legiuitorul a instituit următoarele condiții de admisibilitate pentru sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024;

b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac;

c) existența unei chestiuni de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, întrucât soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept;

d) chestiunea de drept invocată să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

44. Spre deosebire de condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile circumscrise art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept ce se solicită.

45. Verificând îndeplinirea condițiilor subsumate prevederilor art. 1 alin. (1) și (3) și art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect calculul pensiei de serviciu a reclamantului, fost magistrat.

46. Astfel, obiectul dedus judecății privește stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, în sensul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

47. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în ultimă instanță, pe rolul unui complet de judecată din cadrul Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă.

48. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 72 din 16 octombrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 16 noiembrie 2017, paragrafele 51 și 52) s-a statuat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să aibă ca obiect o problemă de interpretare juridică ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

49. Prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 impun drept condiție de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile existența unei chestiuni de drept, iar noțiunea de „*chestiune de drept*” are, în acest context, înțelesul dat de art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece termenii folosiți de legiuitor sunt aceiași, iar art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede că „dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

50. În acest sens, jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în cauzele în care s-au formulat sesizări potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, a subliniat, în mod consistent și lipsit de echivoc, necesitatea ca sesizarea să privească o chestiune veritabilă de drept, invalidând opinia în sensul că, odată îndeplinite cerințele de admisibilitate de la paragraful 43 literele a), b) și d), sesizarea devine obligatorie (a se vedea, exemplificativ, deciziile nr. 54 din 21 octombrie 2024, nr. 86 din 18 noiembrie 2024 și nr. 77 din 18 noiembrie 2024 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

51. Aceleași decizii subliniază cu claritate necesitatea ca instanța de trimitere, cu ocazia îndeplinirii obligației de motivare a încheierii de sesizare, să procedeze la argumentarea caracterului dificil al chestiunii de drept prin prezentarea motivelor pentru care norma legală a cărei interpretare se cere este neclară sau susceptibilă de interpretări diferite, ceea ce ar face necesară declanșarea mecanismului de unificare de față.

52. Această necesitate a fost subliniată în multiple decizii ale Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, relevante fiind paragrafele 71-74 ale Deciziei nr. 7 din 20 ianuarie 2025 a Completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 19 februarie 2025).

53. În acest context normativ și jurisprudențial, în contrast cu aprecierile instanței de trimitere, este necesară, în primul rând, *existența* unei chestiuni de drept, în sensul mai sus dezvoltat, iar primul examen de admisibilitate în acest sens va fi realizat de instanța chemată a aprecia asupra necesității de a dispune sesizarea, care nu este *obligată* a proceda conform art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, ci este ținută a „verifica” și „constata” dacă sunt îndeplinite condițiile legale pentru sesizare. În al doilea rând, și cumulativ primei condiții, este necesară prezentarea în încheierea de sesizare a *argumentelor* ce conturează existența în speță a unei atari chestiuni dificile de drept.

54. De altfel, după cum rezultă din cuprinsul paragrafului 50 din prezenta decizie, la data sesizării care formează obiectul

cauzei de față era deja conturată jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept din care rezultă că, sub imperiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea instanței supreme nu are caracter automat sau obligatoriu, ci este subordonată condiției imperative ca instanța de trimitere să verifice și să constate (desigur motivat) îndeplinirea tuturor condițiilor de admisibilitate, inclusiv cea a unei chestiuni de drept veritabile, doar în coordonatele identificării acestor premise cumulative fiind obligatorie sesizarea instanței supreme.

55. Or, nu rezultă din cuprinsul încheierii prin care s-a dispus sesizarea că instanța de trimitere ar fi luat în considerare dezlegările jurisdicționale obligatorii cu privire la condițiile sesizării sub imperiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, acestea fiind, prin urmare, nesocotite. Sesizarea instanței supreme doar în urma identificării motivate a unei chestiuni de drept veritabile, care prezintă o dificultate suficient de mare încât necesită o dezlegare de principiu, constituie de altfel singura modalitate în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 poate fi aplicată în consonanță cu principiile generale ale dreptului, fiind desigur contrară scopului legii ca pricinile aflate în curs de judecată să fie suspendate în vederea soluționării unei sesizări pur formale. Un atare procedeu este de altfel de natură a nesocoti dreptul părților la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, imperativ statornicit deopotrivă de Constituție [art. 21 alin. (3)] și de Convenția europeană a drepturilor omului (art. 6).

56. Totodată, cuprinsul încheierii de sesizare relevă faptul că în speță nu a fost identificată, în concret, o normă legală al cărei înțeles să fie neclar, lacunar ori susceptibil, în mod rezonabil, de interpretări divergente, lipsind orice argument privind caracterul neclar sau echivoc al vreunei norme juridice ori posibilitatea ca aceasta să fie susceptibilă de mai multe interpretări.

57. Art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată, care astfel este primul ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal, care implică riscul unor dezlegări ulterioare diferite în practica judiciară.

58. Această exigență legală, subsumată condiției privind ivirea unei chestiuni de drept, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă. Prin urmare, revine instanței de trimitere obligația identificării în concret a chestiunii de drept care necesită interpretare, exprimarea punctului de vedere al instanței de trimitere contribuind astfel la a se stabili dacă problema de drept cu privire la care i se solicită instanței supreme să o dezlege este una reală, având vocație de a convinge și, din această perspectivă, că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării (Decizia nr. 62 din 28 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1277 din 18 decembrie 2024).

59. Autorul sesizării nu se confruntă cu o dificultate reală în interpretarea normelor de drept incidente, ci urmărește mai degrabă ca instanța supremă să verifice circumstanțele factuale și să aplice legea în scopul soluționării cauzei, cu toate că acest atribut intră și este necesar să rămână în sfera de competență a instanțelor judecătorești (Decizia nr. 55 din 13 septembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1102 din 19 noiembrie 2021, și Decizia nr. 31 din 24 aprilie

2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 28 iulie 2023, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

60. În egală măsură, evaluarea dificultății chestiunii de drept nu poate fi disociată de existența unor dezlegări anterioare date de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare în cazul unor chestiuni de drept asemănătoare, de natură a oferi instanțelor naționale suficiente repere interpretative — inclusiv prin considerentele cu caracter de principiu — pentru soluționarea cauzelor cu care au fost investite.

61. Examenul atent al deciziilor interpretative pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare în legătură cu chestiuni de drept similare, menționate la capitolul VIII din prezenta decizie, relevă că instanța supremă a oferit deja suficiente repere pentru interpretarea și aplicarea unitară a normelor legale în discuție, care se impun a fi respectate și valorificate, *mutatis mutandis*, de către instanțele de trimitere în cauzele cu care acestea au fost investite, aplicarea concretă și efectivă a legii constituind, în afara oricăror ambivalențe, atributul constituțional exclusiv al acestora din urmă, relevantă fiind Decizia nr. 3 din 11 martie 2024, paragrafele 71-72 și 76-78, care explică și justifică soluția adoptată, fiind deopotrivă obligatorii împreună cu aceasta.

62. Prin urmare, există dezlegări anterioare date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin hotărâri obligatorii, care se constituie în suficiente repere de interpretare, utile instanțelor de trimitere în soluționarea cauzelor deduse judecătii. De altfel, instanța de trimitere nu a făcut nicio referire la dezlegările amintite și, cu atât mai mult, nu a argumentat în concret de ce

aceste dezlegări nu ar fi suficiente pentru lămurirea modului în care dispozițiile legale incidente trebuie aplicate în cauză.

63. Instanța supremă reiterează că revine instanțelor investite cu soluționarea respectivelor cauze atribuite jurisdicțională de a verifica și respecta jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiilor deduse judecătii (Decizia nr. 82 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 28 ianuarie 2025, și Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025).

64. În acest context trebuie reamintit că rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată, în interpretarea și aplicarea unor texte de lege diferite, dar care conțin, în realitate, una și aceeași problemă de drept, întrucât existența unei hotărâri prealabile trebuie văzută nu doar ca un argument cu forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările sale prin efectul prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cât mai ales ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât unei probleme de drept punctuale, cât și altora identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării (Decizia nr. 106 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 21 ianuarie 2025).

65. În atare situație, constatând că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se impune respingerea sesizării ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.386/120/2021, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă drepturile salariale acordate prin acte administrative, ordine de salarizare prin care a fost recunoscută utilizarea V.R.S. 605,225 lei și a coeficienților de multiplicare prevăzuți de lit. A art. 13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, emise de ordonatorul principal de credite — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, au natura unor drepturi salariale și pot fi avute în vedere la stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu și nu sunt plafonate.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 20 octombrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,

Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

